

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 160/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Segeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Advokátska kancelária, Krmanova 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 295/2015 z 22. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Advokátska kancelária, Krmanova 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 295/2015 z 22. septembra 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobca [REDAKOVANÉ] sa žalobou doručenou okresnému súdu 26. februára 1998 domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej v 1. rade, [REDAKOVANÉ] ako žalovanej v 2. rade a [REDAKOVANÉ] ako žalovanému v 3. rade určenia, že motorové vozidlo typu Mazda 626 patrí do jeho výlučného vlastníctva. Podanú žalobu odôvodnil tým, že motorové vozidlo bolo privezené na územie Slovenskej republiky z Kanady na meno [REDAKOVANÉ], otca žalovaných.

Tvrdil, že aj napriek tomu, že porúčiteľ nebol vlastníkom motorového vozidla, bolo prihlásené do dedičského konania vedeného pred Notárskym úradom JUDr. Magdalény Drgoňovej pod č. 11 D 67/96, Dnot 129/98.

Sťažovateľka ďalej uviedla:

«Na základe právoplatne skončeného dedičského konania po porúčiteľovi [REDAKOVANÉ], vyplatila [REDAKOVANÉ], sťažovateľke sumu 60.000,-Sk a [REDAKOVANÉ], ktorý nadobudol predmetné motorové vozidlo, vyplatil sťažovateľke sumu 30.000,-Sk.

Po tom, čo žalobca zistil, že predmetné motorové vozidlo bolo predané, požiadal o zmenu žaloby podľa ktorej žalovaná v 1. rade je povinná uhradiť žalobcovi sumu 2.664,- CAD (kanadských dolárov)...

Okresný súd Košice II, rozsudkom č.k.: 29C 325/98-158, zo dňa 16.2.2006 rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 71.928,-Sk so 17 %-ným ročným úrokom...

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za to, a to aj napriek neexistencii dokladu, ktorý by jasne dokazoval vlastnícke právo žalobcu k vozidlu, že tento je jeho vlastníkom, nakoľko existujú v tejto právnej veci preukázané okolnosti, ktoré svedčia o tom, že vozidlo bolo vo vlastníctve žalobcu, resp. že bolo pre neho kupované, aj napriek tomu, že na dokladoch je ako vlastník, niekde ako prepravca, uvedený [REDAKOVANÉ], a ako príjemca tovaru žalobca. Keďže v priebehu konania bolo vozidlo predané, Okresný súd pripustil zmenu žaloby, kde sa už žalobca

namiesto určenia, že vec patrí do jeho výlučného vlastníctva, domáhal voči žalovaným v 1. a 3. rade zaplataenia ceny, ktorú na obstaranie vozidla vynaložil. Konštatoval, že kúpna cena vozidla bola 6.842,50,-CAD... žalobca preto požadoval zaviazať žalovanú v 1. rade na úhradu 1/3 hodnoty z celkových obstarávacích nákladov vozidla t.j. 1/3 z 7 992,50,-CAD, vo zvyšku 2/3 požadoval náhradu od žalovaného v 3. rade, ktorému vozidlo v celosti pripadlo; túto sumu žiadal priznať titulom bezdôvodného obohatenia, ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov podľa § 451 ods. 2 O. z. Súd mal za to, že na strane žalovaných v 1. a 3. rade došlo k bezdôvodnému obohateniu, v dôsledku ktorého získali majetkový prospech plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, pretože ako vo svojich výpovediach na začiatku konania uviedli, nemali vedomosť o tom, že vozidlo zakúpil samotný žalobca, resp. ich otec v prospech žalobcu; žalobca im túto skutočnosť žiadnym hodnoverným dôkazom, ani v dedičskom konaní nepreukázal. Uznesením z 13.1.1999 11D67/96, Dnot 209/96 bolo toto vozidlo pojaté do dedičstva po [REDACTED] a pripadlo žalovanému v 3. rade, s povinnosťou vyplatiť žalovanú v 1. rade, následne bolo žalovaným v 3. rade odpredané, pričom sa Okresný súd až do tohto momentu domnieva, že žalovaní v 1. a 3. rade mali právny dôvod na to, aby získali prospech z predaja motorového vozidla, nakoľko aj zo strany notárky bolo konštatované, že vec patrí do dedičstva. Následne bolo vozidlo vypořiadané vyššie uvedeným spôsobom. Odvolací súd tento rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby zrušil, pričom konštatoval, že v dedičskom spise sa nachádzajú listinné dôkazy umožňujúce iné skutkové závery, než ku ktorým dospel súd prvého stupňa, v dôsledku ktorých žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že vec je potrebné posudzovať z iného hľadiska, než ako ju posudzoval prvostupňový súd a je možné, na základe uznesenia z 13.1.1999, 11D 67/96, Dnot 209/96 a dôkazov, ktoré sa doposiaľ nachádzali v spise, vyvodit' ten záver, že vlastníctvo žalobcu je preukázané. Na základe toho mal odvolací súd za to, že týmto rozhodnutím a oboznámením sa žalovaných s ním, tento právny dôvod na získanie majetkového prospechu odpadol. Pokiaľ ide o námietku premlčania žalovanej v 1. rade, bol odvolací súd názoru, v zmysle ktorého je potrebné, podľa ust. § 107 ods. 2 O.s.p., aplikovať objektívnu 10 ročnú premlčaciu dobu z dôvodu, že zo strany žalovaných v 1. a 3. rade došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, a to hlavne po rozhodnutí KS, kde z neho mohli prípadný ďalší záver a ďalšie rozhodnutie súdu po vrátení veci predvídať...

Rozsudok napadli odvolaním sťažovateľka a žalovaný v 3. rade. ...

Rovnako, ako sťažovateľka aj žalovaný v 3. rade uviedol, že takéto rozhodnutie súdu je v rozpore s dobrými mravmi...

Uznesením 29C/325/1998-181 zo dňa 7.2.2007 súd rozhodol o náhrade trov konania.

Odvolaací súd rozsudkom 5Co/81/2007-217, zo dňa 13.6.2007 zmenil rozsudok v znení opravného uznesenia a uznesenie o trovách konania tak, že žalobu zamietol a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že predovšetkým nevedno, čo vlastne súd prvého stupňa zistil, keď tvrdí, že z vykonaného dokazovania plynie, že vozidlo bolo vo vlastníctve žalobcu, resp. že bolo pre neho kupované, keďže si tieto skutkové zistenia vzájomne protirečia; ak bolo vozidlo vo vlastníctve žalobcu, je len prirodzené, že si ho kupoval pre seba a ak bolo iba kupované pre neho, znamená to len jedno, a to, že v čase kúpy ešte nemohol byť a ani nebol jeho vlastníkom. Pokiaľ ide o čestné prehlásenie [REDAKOVANÉ] zo dňa 23.5.2005 z jeho obsahu je zrejmé, že osobne bola prítomná iba pri vybavovaní dokladov na prevoz vozidla a o ostatných skutočnostiach v prehlásení uvedených vie len od [REDAKOVANÉ], preto tento dôkaz nemohol byť dostatočným podkladom pre záver, že žalobca bol vlastníkom vozidla. Čo sa týka výpovede [REDAKOVANÉ], vyplýva z nej, že i on sa skutočnosti, o ktorých vypovedal, dozvedel iba od [REDAKOVANÉ], avšak, okrem iného uviedol, že vozidlo malo byť žalobcove. Ku otázke financií, t.j. kto zakúpil vozidlo a z komu patriacich finančných prostriedkov, mal vedomosť len o tom, že je určené pre žalobcu a žalobca s neb. [REDAKOVANÉ] niečo v tejto súvislosti s peniazmi riešili, pričom od neb. [REDAKOVANÉ] mu bolo povedané, doslova v tom význame, že vozidlo bude [REDAKOVANÉ], teda že vozidlo v čase kúpy ešte nebolo vlastníctvom žalobcu, avšak súd prvého stupňa týmto skutočnostiam nevenoval nijakú pozornosť...

Pokiaľ súd posúdil nárok žalobcu podľa § 451 ods. 1,2 OZ, použil nesprávny právny predpis, a to najmä pokiaľ uvádza, že sa domnieva, že do 5.3.1999 žalovaní v 1. a 3. rade mali právny dôvod na to, aby získali prospech z predaja vozidla. Zároveň je potrebné podotknúť, že z § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva pre súd povinnosť vychádzať pri zisťovaní skutkového stavu z vykonaných dôkazov, ako aj z tzv. nesporných skutočností a nezakladať zisťovanie skutkového stavu na domnienkach.

Záver súdu, že vlastníctvo žalobcu je preukázané aj na základe uznesenia KS 16Co 137/01-73 zo dňa 4.10.2001, nemá žiaden právny podklad, lebo sa v ňom uvádza iba to, že súd nevenoval pozornosť niektorým listinným dôkazom nachádzajúcim sa v spise 11D 67/96 OS Košice I; svedeckej výpovedi [REDAKOVANÉ] a svedeckému prehláseniu [REDAKOVANÉ], i keď sa v týchto listinách uvádzajú významné skutočnosti umožňujúce iné skutkové závery, než ku ktorým dospel, a preto bude jeho povinnosťou v ďalšom konaní žalobcom označené dôkazy vykonať, po ich vykonaní ich vyhodnotiť a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom pri vykonávaní dôkazov v Kanade bolo potrebné postupovať podľa odporúčania č. 7457/97-61/2, zo dňa 7.1.1998 Ministerstva spravodlivosti SR, tzn. predpokladom možných iných skutkových záverov bolo vykonanie dôkazu výsluchom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v Kanade, ako svedkov, keďže sa tak nestalo, lebo zástupkyňa žalobcu na pojednávaní predniesla, že netrvá na ich vypočutí.

V konaní nebolo preukázané (a koniec koncov ani tvrdené), žeby žalobca poskytol žalovaným nejaké plnenie, preto ani nemohol odpadnúť právny dôvod plnenia...

Na základe dovolania zo strany žalobcu Najvyšší súd SR uznesením č.k.: 4Cdo 18/2008, zo dňa 25.3.2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 13.6.2007 sp. zn.: 5Co81/2007 a uznesenie z 29.6.2007, sp. zn.: 5Co81/2007 a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Odvolačí súd rozsudkom 5Co/201/2009-334, zo dňa 7.7.2010 zmenil rozsudok v znení opravného uznesenia tak, že žalobu zamieta. V odôvodnení rozhodnutia o. i. poukázal na to, že pokiaľ ide o čestné vyhlásenie [REDAKOVANÉ] zo dňa 23.5.2005, z jeho obsahu je zrejmé, že osobne bola prítomná iba pri vybavovaní dokladov na prevoz vozidla a o ostatných skutočnostiach v prehlásení uvedených vie len od [REDAKOVANÉ] a z jej výpovede ako svedkyne vyplýva, že povedal, že pre žalobcu sprostredkoval zakúpenie auta, asi mesiac pred ich odchodom do Kanady, a to na letisku v Sp. N. Vsi, kde používal lietadlá, čo mu umožnil žalobca...

Na základe dovolania zo strany žalobcu Najvyšší súd SR uznesením č. k.: 6Cdo76/77/2011, zo dňa 21.11.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 7.7.2010, sp. zn.: 5Co201/2009 a uznesenie z 20.9.2010, sp. zn.: 5 Co 201/2009 a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Odvolaací súd rozsudkom č. k.: 5Co/4/2013-387 z 30.5.2013 potvrdil rozsudok v znení opravného uznesenia 29C/325/1998-189 z 2.2.2007 a uznesenie 29C/325/1998-191 zo 7.2.2007 a rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

Na základe dovolania zo strany sťažovateľky Najvyšší súd SR uznesením č. k.: 6Cdo 194/2014, zo dňa 31.3.2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30.5.2013, sp. zn.: 5Co 4/2013 a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.9.2015, sp. zn.: 5Co/295/2015-487 potvrdil rozsudok v znení opravného uznesenia 29C/325/1998-189 z 2.2.2007 a uznesenie 29C/315/1998-191 zo dňa 7.2.2007.

V súlade s právnym názorom NS SR, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo; jeho skutkové zistenia sú založené na správnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§135 O.s.p. preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. nebol daný.

Z hľadiska skutkového stavu mal za nesporné, že žalobca navštívil od 9.9.1995 do 29.9.1995 Kanadu a u sprostredkovateľa [REDACTED] bolo zakúpené 13.9.1995 osobné vozidlo typu Mazda 626. Za toto vozidlo bola zaplatená kúpna cena 6.842,50,- CAD, pričom na dokladoch od vozidla je uvedený ako kupujúci [REDACTED] a okrem [REDACTED] a jeho brata, boli pri kúpe prítomní žalobca a [REDACTED]. Ďalej je nesporné, že vozidlo bolo prepravené do Európy a dovezené na Slovensko, pričom pri preprave vozidla bol zaplatený manipulačný poplatok 140,-CAD a dopravný poplatok 1.010,-CAD; tieto finančné prostriedky boli na uvedené účty nepochybne zaplatené, avšak keďže vlastníctvo k vozidlu nadobudla medzičasom tretia osoba a predmetom žaloby zostala žaloba na plnenie, je určujúce zistenie, či to zaplatil zo svojich peňazí žalobca alebo právny predchodca žalovaných. Tým, že [REDACTED], ako jedna z osôb priamo zainteresovaných na tejto kúpe zomrel, existujú na preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti v podstate len nepriame dôkazy, a v takomto prípade je ale preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti dostačujúce,

aby ju bolo možné, na základe výsledkov vykonaného dokazovania, s veľkou mierou pravdepodobnosti, na rozdiel od iného možného záveru, pripustiť...

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 22.9.2015, č.k.: 5Co/295/2015-487 podala sťažovateľka z dôvodu právnej istoty dovolanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“. ...

Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (I. ÚS 24/00). Z obsahu odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.9.2015, č. k. 5Co/295/2015-487 je zistiteľné, že tento súd vo svojom rozhodnutí sa nevyporiadal s podstatnými argumentmi, ktoré sťažovateľka v konaní uvádzala...

Sťažovateľka v konaniach argumentovala tým, že nie je prípustné, aby ju súd z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia zaviazal na úhradu sumy 71.928,- Sk s príslušenstvom, ak reálne získala sumu vo výške 30.000,-Sk od žalovaného v 3. rade. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na to, že na základe dedičskej dohody jej mal žalovaný v 3. rade vyplatiť sumu 30.000,-Sk, a nie ako tvrdí vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa, že sťažovateľka zdedila motorové vozidlo v pomere 1/3 k celku. Súdny nebrali zreteľ ani na to, že hodnota motorového vozidla určená znalcom bola oveľa nižšia ako kúpna cena z dôvodu, že motorové vozidlo bolo na území SR ohodnocované ako neprečlené, čo bránilo jeho užívaniu, ako aj ďalšiemu nakladaniu s ním. Zníženie hodnoty motorového vozidla zapríčinil žalobca spolu s neb. [REDAKOVANÉ] v snahe obísť colné zákony, nie žalovaní...»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„Základné právo sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 22.9.2015, č. k.: 5Co/295/2015-487.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.9.2015, č.k.: 5Co/295/2015 – 487 sa zrušuje.

Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia advokátom do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 295/2015 z 22. septembra 2015.

Podľa tvrdenia sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie. Do rozhodovania ústavného súdu sťažovateľka neoznámila, či o jej dovolaní bolo rozhodnuté.

Sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím o poslednom procesnom prostriedku (dovolaní), ktorý bol sťažovateľkou využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

Ústavný súd v súčasnej dobe vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za neprípustnú až do rozhodnutia o dovolaní.

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je dôvodné, aby sťažovateľka v prípade, ak podala dovolanie, zároveň podala aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body č. 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľky pred prípadným rozhodnutím všeobecného súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o jej ďalších požiadavkách (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, priznanie finančného zadost'učinenie a náhrady trov právneho zastúpenia), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016